

65. Fra pensioneret Lærer Simon Rjærsgaard Paulsen af Faarup Mark om forhøjet Pension. (Indbragt den 18de Februar 1887 af Folkethingsmanden for Njøbenhavns 4de Valgtreds, Scharling).

Andragendet er saalydende:

„ I en meget ung Alder kom jeg Efteraaret 1847 paa Seminariet i Lyngby; men da Oprøret saa udbrod 1848, forlod jeg i Marts s. A. Seminariet og deltog frivillig i Kampen for Fædrelandet. Jeg havde den Gang ei opnaaet tilstrækkelig legemlig Udvikling — Feltoget gjorde jeg dette Aar med Uden Felttæppe — og Følgen blev da og, at jeg under Vaabenstilstanden vendte hjem med et svækket Helbred. Dog kom jeg mig igjen tilshneladende, læste under Okkupationen 49, sit Examen ved en extra Dimission i Marts 1850 og stod atter 1ste April s. A. ved Hæren. Jeg blev da ansat ved 12te Batalion, permitteredes 6te April 1851. Efter høiere Tilskyndelse (Provst Weisner) tog jeg derefter Anføttelse som Lærer i Sønderjylland, først i Wanderup, mellem Flensborg og Husum, og senere — ifølge Bisetatoriets Duffe — i Munkbrarup i Angelen. Begge Steder havde jeg et saa overanstrengende Arbeide til Skolens Fremme i Almindelighed, og den danske Sags i Særdeleshed, at jeg med et fuldstændigt nedbrudt Helbred og efter Lægens Raad maatte vende tilbage til min Hjemstavn. Jeg havde saaledes til Exempel i Wanderup over $\frac{1}{3}$ Aar 140 Børn daglig paa en Gang i tvende Skolestuer at undervise. Den sidste Maaned rystede Hænder, Hoved og Fødder efter Skoletid af Overanstrengelse paa mig, saa det var mig umuligt at holde disse Lemmer stille. Min bedste Kraft var nu i egentlig Forstand ofret paa Fædrelandets Alter. Vel kom jeg mig nogenlunde igjen for en Tid, men det viste sig dog atter og atter, at jeg ei kunde udholde Skolearbeidet, hvorfor jeg i 1869 — efter i 10 Aar forud af og til at have holdt Hjelpe-lærer — maatte, efter Lægenes Raad, søge min Afsted med Pension — maatte altsaa offre mit Embede. Siden 1853 og til Dato har jeg — efter afdøde Professor Selmers Raad — haat nu henimod 400 Spaniskfluer paa — har altsaa og tildels ofret mit Helbred. Jeg har i alt Tald i mit Livs bedste Aar ei kunnet være det for min Familie, jeg ellers vilde have kunnet, og saaledes have vi og derfor maattet tære paa en lille privat Formue. Min Afsted falbt tillige paa en Tid, da Lærerebberne vare meget lavt ansatte. Jeg blev af Sogneraadet anbefalet til den størst mulige Pension, der kunde gives — altsaa vel til de $\frac{2}{3}$, hvad Loven, efter mit Skjøn, og synes at hjemle mig, da jeg bevislig ved Udførelsen af mit Embede var kommen saaledes til Skade, at jeg maatte affediges. Jeg blev tilfiraet Halvdelen: 536, en Sum, der er mig umuligt at leve for med Hustru og endnu 3 ukonfirmerede Børn nu, min lille Formue svinder ind. Da jeg i 1882—83 indgav min første Ansøgning om Pensionsforhøielse, skjønnede Udvalget, at der kunde være Grund til at hde mig en større Pension. Jeg søgte da om 400 Kr.; nu ere imidlertid tvende Børn konfirmerede, og det er nu min ydmyge Bøn, den høie Rigsdag vil forhøie min Pension med 178 Kr. aarlig, regnet fra 1ste Januar d. A. Jeg vil da naa de $\frac{2}{3}$ af Reguleringssummen, og haaber da med denne Sum at flaa mig igjennem og tilbringe en nogenlunde sorgfri Alderdom, hvad jeg forvist nu haaber den ærede Rigsdag og ifølge min Fortid vil unde og tilstede mig“.

I Anledning af et lignende i Samlingen 1882—83 indgivet Andragende, om end af noget andet Indhold, udtaler Udvalget, at der i de foreliggende Omstændigheder kunde være Grund til at hde den paagældende Mand en noget større Pension, men, da Spørgsmaal herom efter den Paagældendes Embedsstilling hører under Skoleraadet, gjør Udvalget ingen Indstilling. (Se Tillæg B for nævnte Samling Sp. 869—872).

Udvalget gjør ingen Indstilling.

66. Fra pensioneret kongelig Postexpedient N. S. Pedersen af Alminde om Stadeserstatning. (Indbragt af Folkethingsmanden for Ribe Amts 2den Valgtreds S. A. Hansen).